

**KOMMUNISTISEN
INTERNATIONALEN
I KONGRESSI** ¹⁶³

2.-6. MAALISKUUTA 1919

I

KONGRESSIN AVAJAISPUHE
MAALISKUUN 2 pnä

Venäjän kommunistisen puolueen Keskuskomitean nimessä julistan ensimmäisen kansainvälisen kommunistisen kongressin avatuksi. Ennen muuta pyydän kaikkia läsnäolijoita kunnioittamaan seisomaan nousten III Internationalen parhaiden edustajien Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin muistoa. (Kaikki nousevat seisomaan.)

Toverit! Kokouksellamme on suuri maailmanhistoriallinen merkitys. Se todistaa, että kaikki harhakuvitelmat porvarillisesta demokratiasta ovat kärsineet vararikon. Onhan kansalaissodasta tullut tosi ei ainoastaan Venäjällä, vaan myös Euroopan kehittyneimmissä kapitalistisissa maissa, kuten esimerkiksi Saksassa.

Porvaristo on säikähtänyt mielettömästi proletariaatin vallankumousliikkeen kasvua. Ymmärtäähän sen, jos otamme huomioon, että tapahtumien kehitys imperialistisen sodan jälkeen on pakostakin edistänyt proletariaatin vallankumousliikettä ja että kansainvälinen maailmanvallankumous on alulla ja voimistuu kaikissa maissa.

Kansa on tietoinen nyt alkaneen taistelun suuruudesta ja merkityksestä. On vain löydettävä se käytännöllinen muoto, joka antaa proletariaatille mahdollisuuden herruutensa pystyttämiseen. Sellaisena muotona on neuvostojärjestelmä proletariaatin diktatuureineen. Proletariaatin diktatuuri! Tähän asti nämä sanat ovat olleet joukoille hepreaa. Sen ansiosta, että Neuvostojärjestelmä on levinnyt ympäri maailman, tämä heprea on käännetty aikamme kaikille kielille; työväenjoukot ovat löytäneet diktatuurinsa käytännöllisen muodon. Se on muodostunut

ymmärrettäväksi laajoille työväenjoukoille sen ansiosta, että Venäjällä on Neuvostovalta, että Saksassa on spartakistit ja että muissa maissa on samantyyppisiä järjestöjä, kuten esimerkiksi Shop Stewards Committees Englannissa ¹⁶⁴. Kaikki tämä todistaa sitä, että proletariaatin diktatuurin vallankumouksellinen muoto on löydetty ja että proletariaatti voi käyttää nyt käytännössä hyväkseen ylivaltaansa.

Toverit! Luulen, että Venäjän tapahtumien jälkeen, Saksassa tammikuussa käydyn kamppailun jälkeen on erikoisen tärkeää panna merkille, että muissakin maissa orastaa ja on muodostumassa vallitsevaksi proletariaatin liikkeen uusi muoto. Esimerkiksi tänään luin eräästä antisosialistisesta lehdestä sellaisen lennätinanoman, että Englannin hallitus on hyväksynyt Birminghamin työläisten edustajain Neuvoston ja ilmoittanut olevansa valmis tunnustamaan Neuvostot taloudellisina järjestöinä. Neuvostojärjestelmä ei ole voittanut vain takapajuisella Venäjällä, vaan myös Euroopan kehittyneimmässä maassa Saksassa sekä niin ikään vanhimmassa kapitalistisessa maassa Englannissa.

Riehukoon porvaristo vielä, tappakoon vielä tuhansia työläisiä, voitto on meidän, kommunistisen maailmanvallankumouksen voitto on varma.

Toverit! Lausun teidät Venäjän kommunistisen puolueen Keskuskomitean puolesta sydämellisesti tervetulleiksi ja ehdotan siirryttäväksi puhemiehistön vaaliin. Olkaa hyvä ja tehkää ehdotuksia.

*Julkaistu ensi kerran saksan kielellä
v. 1920 teoksessa*

*„Der I. Kongress der Kommunistischen
Internationale. Protokoll“.* Petrograd

*Venäjän kielellä julkaistu
ensi kerran v. 1921 teoksessa
„Первый конгресс Коммунистического
Интернационала. Протоколы“.*
Pietari

*Julkaistaan venäjänkielisen julkaisun
tekstistä, joka on tarkistettu
saksankielisen laitoksen mukaan*

2

TEESIT JA ALUSTUS
PORVARILLISESTA DEMOKRATIASTA
JA PROLETARIAATIN DIKTATUURISTA
MAALISKUUN 4 pnä

1. Proletariaatin vallankumousliikkeen voimistuminen kaikissa maissa on saanut niin porvariston kuin työväenliikkeessä toimivat porvariston kätyritkin ponnistelemaan kouristuksenomaisesti aatteellisten ja poliittisten argumenttien keksimiseksi riistäjien herruuden puolustamistarkoituksessa. Näistä argumenteista asetetaan etutilalle varsinkin diktatuurin tuomitseminen ja demokratian puolustaminen. Jokaiselle, joka ei halua luopua sosialismin periaatteista, on ilmeistä tämän argumentin valheellisuus ja ulkokuultaisuus, argumentin, jota on kertailtu tuhannella eri tavalla kapitalistisessa lehdistössä ja keltaisen Internationalen ¹⁶⁵ konferenssissa Bernissä helmikuussa 1919.

2. Ensiksikin tämä argumentti esitetään yhdistämällä se käsitteisiin „demokratia yleensä” ja „diktatuuri yleensä”, asettamatta kysymystä, mistä luokasta on puhe. Kysymyksen asettaminen tällä tavoin luokkien ulkopuolella tai yläpuolella olevana, muka yleiskansallisena kysymyksenä on suoranaista pilkantekoa sosialismin perusopista, nimittäin luokkataisteluoopista, joka porvariston puolelle siirtyneiden sosialistien taholla tunnustetaan sanoissa, mutta unohdetaan käytännössä. Eihän näet missään kapitalistisessa sivistysmaassa ole olemassa „yleensä demokratiaa”, vaan siellä on olemassa ainoastaan porvariston demokratia, samoin kuin kysymys ei ole „yleensä diktatuurista”, vaan sortajiin ja riistäjiin, t.s. porvaristoon, kohdistuvasta sortetun luokan, t.s. proletariaatin, diktatuurista, minkä tarkoituksena on lannistaa vastarinta, jota riistäjät tekevät taistellessaan herruutensa säilyttämiseksi.

3. Historia opettaa, että yksikään sorrettu luokka ei ole saavuttanut koskaan ylivaltaa eikä ole voinutkaan

saavuttaa ylivaltaa käymättä läpi diktatuurikautta, t.s. valtaamatta valtiollista valtaa ja lannistamatta väkivalloin sitä epätoivoisinta, hurjinta vastarintaa, jota riistäjät ovat aina tehneet kavahtamatta mitään rikoksia. Porvaristo, jonka herruutta sosialistit nyt puolustavat puhumalla „yleensä diktaturiaa” vastaan ja ahkeroimalla „yleensä demokration” hyväksi, valtasi edistyneimmissä maissa vallan useiden kapinoiden ja kansalaisotien avulla, lannistamalla väkivalloin kuninkaas, feodaalit, orjanomistajat ja näiden restauraatioyritykset. Teoksissaan, kirjasissaan, edustajakokousten päätöslauselmissa ja agitaatiopuheissaan kaikkien maiden sosialistit ovat tehneet kansalle tuhansia ja miljoonia kertoja selkoa näiden porvarillisten vallankumousten, tämän porvarillisen diktatuurin luokkaluonteesta. Kun siis nykyään puolustetaan porvarillista demokratiaa puhumalla muka „yleensä demokratiasta” ja kun nykyään ulvotaan ja huudetaan proletariaatin diktaturiaa vastaan sen varjolla, että huudetaan „yleensä diktatuurista”, niin siten kavalletaan suoranaisesti sosialismi, siirrytään tosiasiallisesti porvariston puolelle, evätään proletariaatilta oikeus omaan, proletaariseen vallankumoukseen ja puolustetaan porvarillista reformismia juuri sellaisena historiallisena ajankohtana, jolloin porvarillinen reformismi on kärsinyt vararikon kaikkialla maailmassa ja sota on muodostanut vallankumoukselle otollisen tilanteen.

4. Tehdessään selkoa porvarillisen sivistyksen, porvarillisen demokration ja porvarillisen parlamentarismien luokkaluonteesta kaikki sosialistit ovat esittäneet ajatuksen, jonka Marx ja Engels ilmaisivat tieteellisesti mitä tarkimmin sanomalla, ettei demokraattisinkaan porvarillinen tasavalta ole muuta kuin koneisto, jonka avulla porvaristo sortaa työväenluokkaa, kourallinen kapitalisteja sortaa työtätekeviä joukkoja¹⁶⁶. Niistä vallankumousmiehistä, niistä marxilaisista, jotka huutavat nyt diktaturiaa vastaan ja demokration puolesta, ei ole yksikään sellainen, joka ei vannoi ja vakuuttaisi työläisille tunnustavansa tämän sosialismin perustotuuden; mutta nyt, kun vallankumouksellisen proletariaatin keskuudessa syntyy kuohuntaa ja liikettä, minkä tarkoituksena on tämän sortokoneiston murskaaminen ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen, nämä sosialismin kavaltajat kuvaavat asianlaidan sellaiseksi, että porvaristo on muka lahjoittanut työtätekeville

„puhtaan demokratian”, että porvaristo on muka luopunut vastarinnasta ja on valmis alistumaan työtätekevän enemmistön tahtoon ja ettei muka demokraattisessa tasavallassa ole eikä ole ollutkaan mitään valtiokoneistoa, jonka avulla pääoma lannistaisi työn.

5. Pariisin Kommuuni, jota kaikki, jotka haluavat lukeutua sosialisteiksi, kunnioittavat puheissaan, koska tietävät työläisjoukkojen palavan ja vilpittömän myötätunnon olevan sen puolella, osoitti erikoisen havainnollisesti sellaisten instituutioiden historiallisen ehdollisuuden ja rajallisen arvon kuin ovat porvarillinen parlamentarismi ja porvarillinen demokratia, jotka merkitsevät mitä suurinta edistystä verrattuna keskiaikaan, mutta kaipaavat pakostakin perinpohjaista muutosta proletaarisen vallankumouksen kaudella. Nimenomaan Marx, joka arvioi Kommuunin historiallisen merkityksen paremmin kuin kukaan muu, osoitti sitä analysoidessaan porvarillisen demokratian ja porvarillisen parlamentarismen riistoluonteen, kun sorretuille luokille myönnetään oikeus ratkaista kerran muutamassa vuodessa, kuka omistavien luokkien jäsen tulee „edustamaan ja sortamaan” (ver- und zertreten) kansaa parlamentissa ¹⁶⁷. Juuri nyt, kun neuvostoliike, leviten kaikkialle maailmaan, jatkaa kaikkien nähden Kommuunin asiaa, sosialismin kavaltajat unohtavat Pariisin Kommuunin antaman konkreettisen kokemuksen ja konkreettiset opetukset ja hokevat vanhoja porvarillisia loruja „yleensä demokratiasta”. Kommuuni ei ollut parlamentaarinen laitos.

6. Kommuunin merkitys on edelleen siinä, että se yritti murskata, hajottaa porvarillisen valtiokoneiston, virkamies-, oikeus-, sotilas-, poliisikoneiston perustuksiaan myöten ja vaihtaa sen työläisten itsehallinnolliseen joukkojärjestykseen, joka ei tuntenut vallan jakoa lainsäädännölliseen ja toimeenpanevaan. Kaikki nykyiset porvarillis-demokraattiset tasavallat, muun muassa Saksan porvarillis-demokraattinen tasavalta, jota sosialismin kavaltajat sanovat totuutta pilkaten proletaariseksi, säilyttävät tämän valtiokoneiston. Tämä todistaa siis jälleen täysin kouraantuntuvasti, että huutamalla „yleensä demokratian” puolesta puolustetaan todellisuudessa porvaristoa ja sen riistoetuoikeuksia.

7. Näytteeksi „puhtaan demokratian” vaatimuksista voidaan ottaa „kokoontumisvapaus”. Jokainen luokkatietoinen työläinen, joka ei ole luopunut luokastaan, käsittää heti, että

olisi järjetöntä luvata riistäjille kokoontumisvapaus siksi aikaa ja siinä tilanteessa, kun riistäjät tekevät kukistumisen estämiseksi vastarintaa ja puolustavat erioikeuksiaan. Silloin kun porvaristo oli vallankumouksellinen, se ei myöntänyt enempää Englannissa vuonna 1649 kuin Ranskassakaan vuonna 1793 „kokoontumisvapautta” monarkisteille eikä aatelisille, jotka kutsuivat maahan ulkolaisia joukkoja ja „kokoontuivat” järjestääkseen restauraatioyrityksiä. Kun nykyinen, ajat sitten taantumukseksi muuttunut porvaristo vaatii proletariaattia takaamaan edeltä käsin riistäjille „kokoontumisvapauden” riippumatta siitä, millä tavalla kapitalistit tulevat vastustamaan pakko- luovutustaan, niin työläiset saattavat vain nauraa porvariston tekopyhyydelle.

Toisaalta työläiset tietävät hyvin, että demokraattisimmassakin porvarillisessa tasavallassa „kokoontumisvapaus” on pelkkää sanahelinää, sillä rikkailla on kaikki parhaat yleiset ja yksityiset rakennukset sekä riittävästi aikaa pitää kokouksia ja mahdollisuus suojella näitä porvarillisen valtakoneiston avulla. Kaupunkien ja maaseudun proletareilla ja pienviljelijöillä, t.s. väestön valtaenemmistöllä, ei ole enempää sitä kuin tätä tai muutakaan. Niin kauan kuin asianlaita on näin, „tasa-arvoisuus”, t.s. „puhdas demokratia”, on petosta. Todellisen tasa-arvoisuuden saavuttamiseksi, todellisen työtätekevien demokratian voimaansaattamiseksi on otettava ensin riistäjiltä kaikki yleiset ja yksityisten omistajien ylelliset rakennukset, annettava ensin vapaata aikaa työtätekeville, tehtävä niin, että työtätekevien kokoontumisvapautta suojelisivat aseelliset työläiset eivätkä aatelispojat ja kapitalistiupseerit nöyryytettyine sotilaineen.

Kokoontumisvapaudesta ja tasa-arvoisuudesta voidaan työläisiä, työtätekeviä, köyhiä pilkkaamatta puhua vasta sitten, kun tällainen muutos on tapahtunut. Mutta tällaista muutosta ei voi suorittaa kukaan muu, paitsi työtätekevien etujoukko, proletariaatti, joka kukistaa riistäjät, porvariston.

8. „Painovapaus” on niin ikään „puhtaan demokratian” päätunnuksia. Ja taaskin työläiset tietävät ja kaikkien maiden sosialistit ovat miljoonia kertoja myöntäneet, että tämä vapaus on petosta, niin kauan kuin parhaat kirjapainot ja mitä suurimmat paperivarastot ovat kapitalistien hallussa

ja niin kauan, kuin lehdistö on pääoman vallan alainen, mikä ilmenee kaikkialla maailmassa sitä näkyvämmiin, sitä räikeämmin, sitä kyynillisemmin, mitä korkeammalle on kehittynyt demokratismi ja tasavaltainen järjestelmä, kuten on laita esim. Amerikassa. Todellisen tasa-arvoisuuden ja todellisen demokratian hankkimiseksi työtätekeville, työläisille ja talonpojille on ensin riistettävä pääomalta mahdollisuudet kirjailijoiden palkkaamiseen, kustantamojen ostamiseen ja lehdistön lahjomiseen, ja tämä vaatii pääoman ikeen karistamista, riistäjien kukistamista ja niiden vastarinnan murtamista. „Vapaudeksi” kapitalistit ovat aina sanoneet rikkaiden saalistamisvapautta ja työläisten vapautta kuolla nälkään. Painovapaudeksi kapitalistit sanovat rikkaiden vapautta lahjoa lehdistöä, vapautta käyttää rikkauksiaan niin sanotun yleisen mielipiteen muokkaamiseen ja väärentämiseen. Taaskin „puhtaan demokratian” puolustajat osoittautuvat todellisuudessa puolustavan mitä katalinta ja ostettavissa olevaa järjestelmää, jonka avulla pohatat pitävät määräysvallassaan joukkojen valistamisen välineitä, he osoittautuvat kansan pettäjiksi, jotka hyvältä kuulostavalla, korealla ja läpeensä valheellisella sanahelinällä kääntävät sen huomion pois konkreettisesta historiallisesta tehtävästä, lehdistön vapauttamisesta pääoman ikeen alta. Todellisen vapauden ja tasa-arvoisuuden antaa järjestelmä, jota kommunistit rakentavat ja jossa ei tule olemaan mahdollisuutta rikastua toisen kustannuksella, ei tule olemaan objektiivista mahdollisuutta alistaa lehdistöä enempää välittömästi kuin välillisestikään rahan valtaan ja jossa ei tulla estämään ketään työtätekevää (tai työtätekevien ryhmää sen suuruudesta riippumatta) omaamasta eikä käyttämästä yhtäläistä oikeutta yhteisten kirjapainojen ja yhteisen paperin käyttöön.

9. Jo sodanedellinen XIX ja XX vuosisadan historia on osoittanut meille, mitä paljonpuhuttu „puhdas demokratia” on todellisuudessa kapitalismin vallitessa. Marxilaiset ovat aina sanoneet, että mitä kehittyneempää, „puhtaampaa” demokratia on, sitä peittelemättömämmäksi, kiivaammaksi ja armottomammaksi muodostuu luokkataistelu, sitä „puhtaampana” esiintyy pääoman puristus ja porvariston diktatuuri. Dreyfusin juttu tasavaltaisessa Ranskassa, lakkolaisten verinen nujertaminen kapitalistien palkkaamien ja aseistamien joukkojen avulla vapaassa ja

demokraattisessa Amerikassa — kaikki tämä ja tuhannet muut samanlaiset tosiasiat paljastavat totuuden, jota porvaristo yrittää turhaan peitellä, nimittäin sen, että demokraattisimmissakin tasavalloissa vallitsee itse asiassa porvariston terrori ja diktatuuri, mikä käy ilmi joka kerta, kun riistäjistä alkaa tuntua, että pääoman valta horjuu.

10. Vuosien 1914—1918 imperialistinen sota paljasti lopullisesti jopa takapajuisillekin työläisille sen, että vapaimmissakin tasavalloissa porvarillinen demokratia on luonteeltaan todellista porvariston diktatuuria. Saksalaisen ja englantilaisen miljonääri- tai miljardööriryhmän rikastumisen vuoksi surmattiin kymmeniä miljoonia ihmisiä ja vapaimmissakin tasavalloissa pystytettiin porvariston sotilasdiktatuuri. Tämä sotilasdiktatuuri on jatkunut Saksan nujertamisenkin jälkeen Ententen maissa. Ennen kaikkea juuri sota avasi työtätekevien silmät näkemään, riisti valheen kukkasen porvarillisen demokratian yltä ja paljasti kansalle sodanaikaisen ja sotaan perustuvan keinottelun ja saalistuksen koko syvyydessään. Porvaristo kävi tätä sotaa „vapauden ja tasa-arvoisuuden” nimissä ja sotatarvikehankkijat kasasivat „vapauden ja tasa-arvoisuuden” nimissä ennen näkemättömiä rikkauksia. Bernin keltainen Internationale ei voi ponnistuksistaan huolimatta salata millään joukoilta porvarillisen vapauden, porvarillisen tasa-arvoisuuden, porvarillisen demokratian nyt lopullisesti paljastunutta riistoluonnetta.

11. Imperialistisen Saksan tappion antaman täydellisen tasavaltalaisen vapauden ensimmäiset kuukaudet Euroopan mantereen kehittyneimmässä kapitalistisessa maassa, Saksassa, paljastivat oitis Saksan työläisille ja koko maailmalle, mitä on porvarillinen demokraattinen tasavalta todelliselta luokkaolemukseltaan. Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin murha on tärkeydeltään maailmanhistoriallinen tapahtuma, ei ainoastaan siksi, että tosiproletaarisen, Kommunistisen Internationalen kaksi parasta toimihenkilöä ja johtajaa menetti traagillisesti henkensä, vaan myös siksi, että Euroopan kehittyneimmälle — voidaan sanoa liioittelematta: maailman kehittyneimmälle — valtiolle paljastui lopullisesti sen luokkaolemus. Jos kerran sosialipatrioottien ollessa hallituksessa upseerit ja kapitalistit saattoivat rangaistuksetta murhata vangitut, t.s. valtiollan vartioimat henkilöt, niin demokraattinen tasavalta,

jossa sellainen teko oli mahdollinen, on porvariston diktatuuria. Ne, jotka ilmaisevat suuttumuksensa Karl Liebknechtin ja Rosa Luxemburgin murhan johdosta käsittelemättä kuitenkaan tätä totuutta, osoittavat siten olevansa joko tylsäjärkisiä tai teeskentelijöitä. Eräässä maailman vapaimmasta ja kehittyneimmässä tasavallassa, Saksan tasavallassa, „vapaus” on vapautta murhata rangaistuksetta proletariaatin vangittuja johtajia. Ja toisin ei voi olla, niin kauan kuin kapitalismi on olemassa, sillä demokrasmin laajeneminen ei lievennä, vaan kärjistää luokkataistelua, jonka sodan kaikki tulokset ja vaikutukset ja seuraukset ovat saattaneet kiehumapisteeseen.

Kaikkialla sivistyneessä maailmassa karkotetaan nyt bolshevikkeja, heitä vainotaan, heitä teljetään vankiloihin, kuten esimerkiksi eräässä vapaimmasta porvarillisesta tasavallassa, Sveitsissä, bolshevikkipogromit Amerikassa j.n.e. „Yleensä demokratian” ja „puhtaan demokratian” kannalta on suorastaan hassua, että kehittyneet, sivistyneet, demokraattiset, hampaisiin asti aseistautuneet maat pelkäävät, kun siellä on muutamia kymmeniä ihmisiä takapajuiselta, nälkää näkevältä, hävityksen valtaan saatetulta Venäjältä, jota kymmenissä miljoonissa porvarillisissa lehdistä sanotaan barbaariseksi, rikolliseksi j.n.e. Selvää on, että sellainen yhteiskuntajärjestys, joka voi synnyttää moista huutavaa ristiriitaisuutta, on todellisuudessa porvariston diktatuuria.

12. Asianlaidan ollessa näin proletariaatin diktatuuri ei ole ainoastaan täysin oikeutettua riistäjien kukistamis- ja niiden vastarinnan murtamiskeinona, vaan se on myös ehdottoman tarpeellinen kaikille työväenjoukoille ainoana suojana porvariston diktatuurilta, joka johti sotaan ja valmistelee uusia sotia.

Pääasia, jota sosialistit eivät käsitä ja josta johtuu heidän teoreettinen lyhytnäköisyytensä, heidän joutumisensa porvarillisten ennakkoluulojen vangiksi ja heidän poliittinen petturuutensa proletariaattia kohtaan, on se, että kapitalistisessa yhteiskunnassa sen olemukseen kuuluvan luokkataistelun kärjistyessä vähänkin tuntuvammin ei voida päätyä mihinkään keskiväliin, muuhun kuin joko porvariston tai proletariaatin diktatuuriin. Kaikenlainen haaveilu jostakin kolmannesta mahdollisuudesta on pikkuporvarin taantumuksellista haihattelua. Sitä todistaa myös kokemus, jonka

on antanut alun toista vuosisataa jatkunut porvarillisen demokratian ja työväenliikkeen kehittyminen kaikissa edistyneimmissä maissa, ja varsinkin viiden viime vuoden kokemus. Siitä puhuu myös koko poliittinen taloustiede, koko marxilaisuuden sisältö, joka selittää, että porvariston diktatuuri tavaratalouden aikana on taloudellisesti kiertämätöntä ja ettei porvariston tilalle voi astua mikään muu kuin kapitalismin oman kehityksen kehittämä, kartuttama, yhdistämä ja lujittama luokka, nimittäin proletaarien luokka

13. Sosialistien toinen teoreettinen ja poliittinen virhe on se, ettei käsitetä, että demokratian muodot ovat vuosituhansien kuluessa aina sen muinaisista itumuodoista alkaen välttämättä vaihtuneet toisiin, sitä mukaa kuin tietyn vallassaolleen luokan tilalle on tullut toinen luokka. Muinaisen Kreikan tasavalloissa, keskiajan kaupungeissa ja kehittyneimmissä kapitalistisissa valtioissa demokratia on muodoltaan erilaista ja käytöltään eri tasoa. Mitä suurinta typeryyttä olisi luulla, että ihmiskunnan historian syvällisin vallankumous, vallan siirtyminen ensimmäisen kerran maailmassa riistäjävähemmistöltä riistetyille enemmistölle voisi tapahtua vanhan, porvarillisen, parlamentaarisen demokratian vanhoissa puitteissa, että se voisi tapahtua ilman äkkikäännteitä, luomatta demokratian uusia muotoja, uusia laitoksia, joissa olennoituvat sen soveltamisen uudet edellytykset j.n.e.

14. Proletariaatin diktatuuri muistuttaa muiden luokkien diktatuuria sikäli, että se niin kuin muukin diktatuuri johdetaan välttämättömyydestä lannistaa väkivalloin poliittisen herruutensa menettävän luokan vastarinta. Proletariaatin diktatuuri eroaa perinpohjin muiden luokkien diktatuurista — keskiajan feodaalien diktatuurista, kaikkien kapitalististen sivistysmaiden porvariston diktatuurista — siinä, että feodaalien ja porvariston diktatuuri oli väestön valtaenemmistön, nimittäin työätekevän väestön, vastustuksen väkivaltaista lannistamista. Sitä vastoin proletariaatin diktatuuri on riistäjien, t.s. väestön mitättömänä vähemmistönä olevien tilanherrojen ja kapitalistien vastustuksen väkivaltaista lannistamista.

Tästä vuorostaan johtuu, että proletariaatin diktatuurin väistämättömänä seurauksena ei ainoastaan ole demokratian muotojen ja laitosten muuttuminen yleensä, vaan niiden muuttuminen nimenomaan siten, että kapitalismin sor-

tamat, työtätekevät luokat saavat todella nauttia demokratiaa laajemmalti kuin koskaan ennen maailmassa.

Ja todellakin, proletariaatin diktatuuri siinä muodossa, joka on jo todellisuudessa muodostunut, t.s. Neuvostovalta Venäjällä, Räte-System * Saksassa, Shop Stewards Committeees ja muut samantapaiset neuvostolaitokset muissa maissa, kaikki nämä merkitsevät ja tarjoavat juuri työtätekeville luokille, t.s. väestön valtaenemmistölle, sellaista reaalista mahdollisuutta käyttää demokraattisia oikeuksia ja vapauksia, jollaista ei ole ollut koskaan, ei lähimainkaan, parhaimmissakaan ja demokraattisimmissakaan porvarillisissa tasavalloissa.

Neuvostovallan olemuksena on se, että koko valtiovallan, koko valtiokoneiston pysyvänä ja ainoana perustana on nimenomaan niiden luokkien joukko-organisaatio, joita kapitalismi sortii, t.s. työläisten ja puoliproletaarien (talonpoikien, jotka eivät riistä vierasta työtä ja turvautuvat alin omaa vaikkapa vain osittaisesti työvoimansa myyntiin). Nimenomaan ne joukot, jotka demokraattisimmissakin porvarillisissa tasavalloissa on itse asiassa tuhansin eri keinoin ja konstein estetty osallistumasta valtiolliseen elämään ja käyttämästä demokraattisia oikeuksia ja vapauksia, vaikka ne lain mukaan ovatkin oikeuksiltaan tasa-arvoisia, vedetään nyt pysyvästi ja välttämättömästi ja lisäksi päätösvaltaisina mukaan osallistumaan valtion demokraattiseen hallintaan.

15. Sukupuolesta, uskontunnuksesta, rodusta, kansallisuudesta riippumattoman kansalaisten tasa-arvoisuuden, jota porvarillinen demokratia on lupailut aina ja kaikkialla, mutta jota se ei ole saattanut eikä ole kapitalismin herruuden vuoksi voinutkaan saattaa voimaan, Neuvostovalta eli proletariaatin diktatuuri saattaa voimaan heti ja täydellisesti, koska sen pystyy tekemään vain työläisten valta, työläisten, joille ei ole etua tuotantovälineiden yksityisomistuksesta eikä taistelusta niiden jakamiseksi ja uudestaan jakamiseksi.

16. Entinen, t.s. porvarillinen, demokratia ja parlamentarismi oli järjestetty sellaiseksi, että ennen kaikkea juuri työtätekevät joukot pysytettiin erillään hallintokoneistosta.

---

* — neuvostojärjestelmä. *Toim.*

Sitä vastoin Neuvostovalta, t.s. proletariaatin diktatuuri, on rakennettu niin, että työtätekevät joukot saataisiin tähänastista lähemmäksi hallintokoneistoa. Samaa tarkoitusta palvelee lainsäädännöllisen ja toimeenpanevan vallan yhdistäminen toisiinsa neuvostovaltiolaitoksessa ja alueellisten vaalipiirien korvaaminen tuotannollisilla yksiköillä, jollaisia ovat tehtaat, tuotantolaitokset.

17. Sotaväki on ollut sortokoneistona monarkian aikana sekä muulloinkin. Se on pysynyt sinä myös kaikissa porvarillisissa, demokraattisimmissakin tasavalloissa. Vain Neuvostovalta nimenomaan kapitalismin sortamien luokkien vakinaisena valtiolaitoksena pystyy irrottamaan sotaväen porvarillisen päällikkökunnan alaisuudesta ja todella yhdistämään proletariaatin sotaväkeen, todella aseistamaan proletariaatin ja riisumaan porvariston aseista, jota ilman sosialismin voitto on mahdoton.

18. Neuvostovaltiolaitos on muodostettu sitä johtotehtävää vastaavaksi, mikä proletariaatilla on kapitalismin eniten keskittämänä ja valistamana luokkana. Sorrettujen luokkien kaikkien vallankumousten ja kaikkien liikkeiden kokemus, koko kansainvälisen sosialistisen liikkeen kokemus opettaa meille, että vain proletariaatti voi yhdistää ja johtaa riistetyin työtätekevän väestön hajanaisia ja takapajuisia kerroksia.

19. Vain neuvostovaltiolaitos voi todella heti särkeä ja murskata lopullisesti vanhan, t.s. porvarillisen, virkamies- ja oikeudenkäyttökoneiston, joka on säilynyt ja jonka on täytynyt välttämättömästi säilyä kapitalismin aikana demokraattisimmissakin tasavalloissa, koska se on tosiasiaa eniten estänyt saattamasta voimaan demokratiaa työläisten ja työtätekevien kohdalta. Pariisin Kommuuni otti tässä suhteessa ensimmäisen maailmanhistoriallisen askeleen ja Neuvostovalta toisen.

20. Kaikki sosialistit, muun muassa ja ennen kaikkea Marx, asettivat tavoitteekseen valtiovallan hävittämisen. Todellinen demokratia, t.s. tasa-arvoisuus ja vapaus, on mahdotonta, jollei tätä tavoitetta saavuteta. Ja tähän tavoitteeseen johtaa käytännöllisesti katsoen vain neuvostodemokratia eli proletaarinen demokratia, sillä vetämällä työtätekevien joukkojärjestöt pysyvästi ja ehdottomasti mukaan osallistumaan valtion hallintaan se alkaa oitis valmistella kaikkinaisen valtion lopullista kuolemista.

21. Berniin kokoontuneiden sosialistien täydellinen vararikko, se, etteivät he lainkaan ymmärrä uutta, t.s. proletariaarista demokratiaa, käy ilmi varsinkin seuraavasta. Helmikuun 10 p:nä 1919 Branting julisti keltaisen Internationalen kansainvälisen Bernin konferenssin päättyneeksi. Helmikuun 11 p:nä 1919 Berliinissä sen osanottajien lehdessä „Die Freiheit” julkaistiin „riippumattomien” puolueen vetoamus proletariaatille. Tässä vetoamuksessa myönnetään Scheidemannin hallitus luonteeltaan porvarilliseksi, sitä moititaan halukkaaksi hajottamaan Neuvostot, joista käytetään nimitystä Träger und Schützer der Revolution — vallankumouksen kannattajat ja suojaajat — ja ehdotetaan Neuvostot legalisoitaviksi, annettavaksi niille valtiollisia oikeuksia, oikeus estää kansalliskokouksen päätösten toimeenpano ja jättää asia koko kansan ratkaistavaksi äänestyksellä.

Moinen ehdotus merkitsee niiden teoreetikkojen täydellistä aatteellista romahdusta, jotka puoltavat demokratiaa eivätkä ole selvillä sen porvarillisesta luonteesta. Tämä naurettava yritys kytkeä neuvostojärjestelmä, t.s. proletariaatin diktatuuri, kansalliskokoukseen, t.s. porvariston diktatuuriin, paljastaa täydellisesti niin keltaisten sosialistien ja sosialidemokraattien ajattelun kurjuuden kuin myös heidän pikkuporvarillisen poliittisen taantumuksellisuutensa sekä ne pelkurimaiset myönnytykset, joita he tekevät uuden, proletariaarisen demokratian hillittömästi kasvavalle voimalle.

22. Tuomitessaan bolshevismin Bernin keltaisen Internationalen enemmistö, joka ei rohjennut virallisesti äänestää vastaavanlaisen päätöslauselman puolesta, koska pelkäsi työväenjoukkoja, menetteli luokkakannalta katsoen oikein. Juuri tämä enemmistö on täysin solidaarinen Venäjän menshevikkien ja sosialistivallankumouksellisten sekä Saksan Scheidemannien kanssa. Venäläiset menshevikit ja sosialistivallankumoukselliset, jotka valittelevat joutuneensa bolshevikkien vainoamiksi, yrittävät salata sen tosiasian, että syynä noihin vainoamisiin on menshevikkien ja sosialistivallankumouksellisten osallistuminen kansalaissotaan porvariston puolella proletariaattia vastaan. Samoin Saksassa Scheidemannit ja heidän puolueensa ovat jo todistaneet olevansa kansalaissodassa porvariston puolella työläisiä vastaan.

Siitä syystä on varsin luonnollista, että Bernin keltaisen Internationalen osanottajista enemmistö kannatti

bolshevikkien tuomitsemista. Se ei ollut mitään „puhtaan demokratian” puolustamista, vaan sellaisten miesten itsepuolustusta, jotka tietävät ja tuntevat olevansa kansalais-sodassa porvariston puolella proletariaattia vastaan.

Siksipä, luokkakannalta katsoen, keltaisen Internationa-len enemmistön päätöstä ei voidakaan olla pitämättä oikeana. Proletariaatin tulee pelkäämättä katsoa totuutta suoraan silmiin ja tehdä tämän perusteella kaikki poliittiset johtopäätöksensä.

Toverit! Mieleni tekisi lisätä vielä yhtä ja toista viimeisiin kahteen kohtaan. Luulen, että toverit, jotka tulevat selostamaan meille Bernin konferenssia, kertovat meille tästä hieman tarkemmin.

Bernin konferenssissa ei mainittu koko aikana sanallakaan Neuvostovallan merkityksestä. Tätä kysymystä olemme käsitelleet Venäjällä jo parisen vuotta. Jo huhtikuussa 1917 asetimme puoluekonferenssissamme sekä teorian että politiikan kannalta kysymyksen: „Mitä on Neuvostovalta, mikä on sen olemus, mikä on sen historiallinen merkitys?” Olemme käsitelleet tätä kysymystä jo miltei kaksi vuotta ja hyväksyneet puolueemme edustajakokouksessa sen johdosta päätöslauselman¹⁶⁸.

Berliiniläinen „Freiheit” julkaisi helmikuun 11 p:nä Saksan proletariaatille osoitetun vetoamuksen, jonka ovat allekirjoittaneet, paitsi Saksan riippumattomien sosialidemokraattien johtomiehet, myös kaikki riippumattomien ryhmän jäsenet. Elokuussa 1918 näiden riippumattomien huomattavin teoretikko Kautsky kirjoitti kirjassaan „Proletariaatin diktatuuri”, että hän puoltaa demokratiaa ja neuvostolimiä, mutta Neuvostojen tulisi olla vain taloudellisia järjestöjä eikä niitä suinkaan pitäisi hyväksyä valtiollisina järjestöinä. Kautsky toistaa samaa „Freiheitissä” marraskuun 11 ja tammikuun 12 p:n numerossa. Helmikuun 9 p:nä ilmestyi Rudolf Hilferdingin artikkeli. Häntä pidetään niin ikään yhtenä huomattavimpana ja arvovaltaisimpana II Internationaalen teoretikkona. Hän kehottaa yhdistämään neuvostojärjestelmän kansalliskokoukseen juridisesti, valtiollisen lainsäädännön tietä. Tämä tapahtui helmikuun 9 p:nä. 11 p:nä koko riippumattomien puolue hyväksyi tämän ehdotuksen ja se julkaistiin vetoamuksen muodossa.

Vaikka kansalliskokous on jo olemassa, vaikka „puhdas demokratia” onkin jo ruumiillistunutta todellisuutta ja

vaikka riippumattomien sosialidemokraattien huomattavimmat teoreetikot ovat julistaneet, että neuvostojärjestöt eivät saa olla valtiollisia järjestöjä, kaikesta tästä huolimatta — horjutaan jälleen! Tämä todistaa, ettei näillä herroilla todellakaan ole mitään käsitystä uudesta liikkeestä eikä sen taistelun edellytyksistä. Mutta tämä todistaa vielä muuta-kin, nimittäin sitä, että tällaiseen horjuntaan täytyy olla aihetta, syitä! Kun meille kaikkien näiden tapahtumien jälkeen, sen jälkeen, kun Venäjällä on jatkunut voittoisa vallankumous miltei kaksi vuotta, tarjotaan sellaisia kuin Bernin konferenssin hyväksymiä päätöslausemia, joissa ei sanota mitään Neuvostoista eikä niiden merkityksestä, samalla kun konferenssissa yksikään edustaja ei sanonut yhdessäkään puheessaan tästä asiasta halaistua sanaa, niin meillä on täysi oikeus vakuuttaa, että kaikki nuo herrat ovat meidän kohdaltamme kuolleet niin sosialisteina kuin teoreetikoinakin.

Mutta käytännöllisesti, politiikan kannalta katsoen tämä todistaa, toverit, sitä, että joukkojen keskuudessa on suurta edistystä, koskapa nämä riippumattomat, jotka aikaisemmin olivat sekä teoriassa että periaatteessa näiden valtiolisten järjestöjen vastustajia, yhtäkkiä ehdottavat sellaista typeryyttä kuin kansalliskokouksen ja neuvostojärjestelmän, t.s. porvariston diktatuurin ja proletariaatin diktatuurin, „rauhanomaista” yhdistämistä. Näemme, kuinka he kaikki ovat kärsineet vararikon niin sosialismin kuin teoriainkin mielessä ja kuinka valtava muutos on tapahtumassa joukkojen keskuudessa. Saksan proletariaatin jälkeenjääneimmät joukot ovat siirtymässä meidän kannallemme, ne ovat siirtyneet meidän kannallemme! Saksan sosialidemokraattien Riippumattoman puolueen, Bernin konferenssin parhaimmiston, merkitys on siis teorian ja sosialismin kannalta yhtä kuin nolla; mutta eräänlaista merkitystä sillä on oleva edelleenkin ja tuo merkitys on siinä, että nämä horjuvat ainekset osoittavat meille proletariaatin jälkeenjääneimmän osan mielialan. Siinä onkin nähdäkseni tämän konferenssin mitä suurin historiallinen merkitys. Jotain samantapaista olemme kokeneet omassakin vallankumouksessamme. Menshevikkimme ovat kulkeneet miltei täsmälleen samanlaisen kehitystien kuin riippumattomien teoreetikot Saksassa. Alussa, kun heillä oli enemmistö Neuvostoissa, he puolsivat Neuvostoja. Silloin ei muuta kuultukaan kuin „Eläköön

Neuvostot!”, „Neuvostojen puolesta!”, „Neuvostot ovat vallankumouksellista demokratiaa!”. Kun sitten me bolshevikit pääsimme enemmistöksi Neuvostoissa, niin nuotti laulussa muuttui: Neuvostoja ei tarvita Perustavan kokouksen rinnalla; ja monenlaiset menshevikkiteoreetikot tekivät miltei samanlaisia ehdotuksia, sellaisia kuin että neuvostojärjestelmä olisi yhdistettävä Perustavaan kokoukseen ja Neuvostot kytkettävä valtiolaitokseen. Tämä osoittaa vielä kerran, että proletaarisen vallankumouksen yleinen kulku on samanlaista kaikkialla maailmassa. Ensin muodostuvat alkuvoimaisesti Neuvostot, sitten ne leviävät ja laajenevat, edelleen herää käytännössä kysymys: Neuvostotko vai Kansalliskokous eli Perustava kokous elikkä porvarillinen parlamentarismi; johtomiesten keskuudessa syntyy täydellinen hämminki, ja vihdoin — proletaarinen vallankumous. Mutta arvelen, että vallankumouksen jatkuttua miltei kaksi vuotta me emme saa asettaa kysymystä näin, vaan meidän on tehtävä konkreettisia päätöksiä, sillä neuvostojärjestelmän leviäminen on meidän ja varsinkin useimpien Länsi-Euroopan maiden osalta mitä tärkein tehtävä.

Haluaisin esittää tässä vain yhden menshevikkien päätöslauselman. Pyysin tov. Obolenskia kääntämään sen saksaksi. Hän lupasi minulle sen tehdä, mutta valitettavasti häntä ei ole täällä. Yritän esittää sen muistista, koska minulla ei ole käsillä tämän päätöslauselman täydellistä tekstiä.

Ulkomaalaisen, joka ei ole kuullut mitään bolshevismista, on perin vaikea muodostaa omaa mielipidettä meidän kiistakysymyksistämme. Menshevikit kiistävät kaiken, mistä bolshevikit pitävät kiinni, ja päinvastoin. Taistelua käytessä ei tietysti voi muutoin ollakaan, ja juuri sen vuoksi on hyvin tähdellistä, että menshevikkipuolueen viime konferenssissa joulukuussa 1918 hyväksyttiin pitkä, yksityiskohmainen päätöslauselma, joka julkaistiin kokonaisuudessaan menshevikkien „Gazeta Petshatnikov” lehdessä¹⁶⁹. Tässä päätöslauselmassaan menshevikit itse selostavat lyhyesti luokkataistelun ja kansalaissodan historiaa. Päätöslauselmassa sanotaan heidän tuomitsevan ne puolueensa ryhmät, jotka ovat liittoutuneet omistavien luokkien kanssa Uralilla, etelä-Venäjällä, Krimillä ja Gruusiassa, ja luetellaan kaikki nämä alueet. Ne menshevikkien puolue ryhmät, jotka ovat liitossa omistavien luokkien kanssa vastustaneet Neuvosto-

valtaa, tuomitaan nyt päätöslauselmassa, ja viimeisessä pykälässä tuomitaan nekin, jotka ovat siirtyneet kommunistien puolelle. Täten siis menshevikkien on pakko myöntää, ettei heidän puolueessaan ole yksimielisyyttä ja että he ovat joko porvariston puolella tai proletariaatin puolella. Suurin osa menshevikeistä on siirtynyt porvariston puolelle ja taistellut kansalais sodan aikana meitä vastaan. Tietysti me vainoamme menshevikkejä, jopa amummekin heitä silloin, kun he meitä vastaan käydyssä sodassa taistelevat Punaista Armeijaamme vastaan ja ampuvat punapäälliköitämme. Olemme vastanneet porvariston sotaan proletariaatin sodalla, muuta ulospääsyä ei ole. Kaikki se on siis politiikan kannalta katsottuna vain menshevikkien ulkokultaisuutta. Historiallisesti on käsittämätöntä, kuinka henkilöt, joita ei ole julistettu virallisesti mielettömiksi, saattoivat Bernin konferenssissa puhua menshevikkien ja eserrien valtuuttamina bolshevikkien taistelusta heitä vastaan ja olla vaiti omasta taistelustaan, jota he käyvät liitossa porvariston kanssa proletariaattia vastaan.

Kaikki he esiintyvät kiihkeästi meitä vastaan, koska me vainoamme heitä. Se on totta. Mutta he eivät sano halaistua sanaa siitä, minkälaista on ollut heidän osuutensa kansalais sodassa! Luulen, että minun pitää antaa pöytäkirjaa varten päätöslauselman koko teksti, ja pyydän ulkolaisia tovereita kiinnittämään huomiota tähän päätöslauselmaan, sillä se on historiallinen asiakirja, jossa kysymys asetetaan oikein ja joka on parasta aineistoa Venäjän „sosialististen” suuntausten keskinäisen kiistan arvostamista varten. Proletariaatin ja porvariston välillä on vielä väestöluokka, joka kallistelee puoleen ja toiseen; niin on ollut aina ja kaikissa vallankumouksissa, eikä kapitalistisessa yhteiskunnassa, missä proletariaatti ja porvaristo muodostavat kaksi eri vihollisleiriä, voi kerta kaikkiaan olla olematta niiden välillä välikerroksia. Näiden horjuvien ainesten olemassaolo on historiallisesti väistämätöntä ja näitä aineksia, jotka eivät itseään tiedä, kenen puolella ne taistelevat huomenna, tulee valitettavasti olemaan vielä melko kauan.

Tahtoisin tehdä sellaisen käytännöllisen esityksen, että hyväksyttäisiin päätöslauselma, jossa tähdennettäisiin erikoisesti kolmea seikkaa.

Ensiksi: länsieurooppalaisten toverien tärkeimpiä tehtäviä on selittää joukoille neuvostojärjestelmän merkitystä,

tärkeyttä ja välttämättömyyttä. Tästä kysymyksestä ei tunnu olevan riittävän selvää käsitystä. Jos kohta Kautsky ja Hilferding ovatkin kärsineet vararikon teoreetikkoina, niin kuitenkin „Freiheitin” viime artikkelit todistavat sitä, että he ilmentävät oikein Saksan proletariaatin jälkeenjääneimän osan mielialoja. Meilläkin on käynyt samoin: Venäjän vallankumouksen ensimmäisten kahdeksan kuukauden aikana keskusteltiin hyvin paljon neuvostojärjestelmästä eikä työläisille ollut selvää, mitä uusi järjestelmä on ja voidaanko Neuvostoista luoda valtiokoneisto. Kuljimme vallankumouksessamme eteenpäin käytännön emmekä teorian tietä. Esimerkiksi Perustavaa kokousta koskevaa kysymystä emme aikaisemmin asettaneet teoriassa emmekä sanoneet, että emme hyväksy Perustavaa kokousta. Vasta myöhemmin, kun neuvostojärjestöt olivat levinneet ympäri maata ja vallanneet valtiovallan, vasta silloin päätimme hajottaa Perustavan kokouksen. Nyt huomaamme, että Unkarissa ja Sveitsissä tilanne on paljon kärkevämpi. Se on toisaalta varsin hyvä: se pitää meitä siinä varmassa uskossa, että Länsi-Euroopan maissa vallankumous edistyy nopeammin ja tuo meille suuria voittoja. Mutta toisaalta siinä piilee tietty vaara, nimittäin se, että taistelu kehittyy niin nopeasti, ettei työväenluokan tietoisuus ehdi kehittyä yhtä nopeasti. Suuret joukot Saksan poliittisesti valistuneita työläisiä eivät ole vielä nytkään selvillä neuvostojärjestelmän merkityksestä, sillä niitä on kasvatettu parlamentarismien ja porvarillisten ennakkoluulojen ilmapiirissä.

Toiseksi: neuvostojärjestelmän leviämisestä. Kun kulemme, miten nopeaa on Neuvosto-aatteen leviäminen Saksassa ja jopa Englannissakin, niin se on meistä mitä tärkein todiste siitä, että proletariaatin vallankumous voittaa. Tämän edistymistä voidaan pidättää vain lyhyen ajan. Toista on, kun toverit Albert ja Platten sanovat meille, että heillä maaseudulla maatyöläisten ja pientalonpoikaiston keskuudessa ei ole juuri lainkaan Neuvostoja. Luin „Rote Fahnesta” artikkelin, jossa vastustettiin talonpoikain Neuvostoja, mutta puollettiin, ja aivan oikein, maatyöläisten ja maalaisköyhälistön Neuvostoja¹⁷⁰. Porvaristo ja sen lakeijat, kuten Scheidemann ja kumpp., ovat jo esittäneet ohjauseen: talonpoikaisneuvostot. Mutta me tarvitsemme vain maatyöläisten ja maalaisköyhälistön Neuvostoja. Toveri-

den Albertin ja Plattenin sekä muiden selostuksista huomaamme valitettavasti, että Unkaria lukuun ottamatta maaseudulla tehdään neuvostojärjestelmän levittämisen hyväksi kovin vähän. Tämä saattaa käytännössä olla vielä melko vaarallistakin Saksan proletariaatin voiton varmistamisen kannalta. Voittoa voidaan pitää varmana vasta silloin, kun järjestyneitä eivät ole vain kaupunkilaistyöläiset, vaan myös maalaisproletaarit, ja kun he lisäksi ovat järjestyneet toisin kuin aikaisemmin — ei ammattiyhdistyksiksi ja osuuskunniksi, vaan Neuvostoiksi. Meidän oli helpompi voittaa siksi, että lokakuussa 1917 olimme liitossa talonpoikaiston, koko talonpoikaiston kanssa. Siinä mielessä vallankumouksemme oli silloin porvarillinen. Proletaarisen hallituksemme ensimmäinen toimenpide oli se, että jo Kerenskin aikaiset talonpoikaistusneuvostojen ja -kokousten esittämät vanhat koko talonpoikaiston vaatimukset hyväksyttiin lailla, jonka hallituksemme säätö lokakuun 26 p:nä (vanhaa lukua) 1917, heti seuraavana päivänä vallankumouksen tapahduttua. Siinä oli meidän voimamme, juuri siksi meidän oli niin helppo saada valtava enemmistö puolellemme. Maaseudun osalta vallankumouksemme pysyi yhä porvarillisena, ja vasta myöhemmin, puolen vuoden kuluttua meidän täytyi aloittaa valtiolaitoksen puitteissa luokkataistelu maaseudulla, perustaa joka kylään köyhälistön, puoliproletaarien komiteita ja kamppailla järjestelmällisesti maaseudun porvaristoa vastaan. Meillä se oli väistämätöntä Venäjän takapajuisuuden vuoksi. Länsi-Euroopassa asianlaita on toinen, jonka vuoksi meidän tuleekin korostaa, että neuvostojärjestelmän ulottaminen käsittämään vastaavanlaisessa, ehkäpä uudessa muodossa myös maaseudun väestöä on ehdottoman välttämätöntä.

Kolmanneksi: meidän on sanottava, että kommunistisen enemmistön saaminen Neuvostoihin on päätehtävänä kaikissa maissa, missä Neuvostovalta ei ole vielä voittanut. Tämä kysymys oli eilen esillä päätöslauselmavaliokunnassamme. Ehkä toiset toverit lausuvat vielä mielipiteensä asiasta, mutta minä haluaisin esittää hyväksyttäväksi nämä kolme pykälää erityisen päätöslauselman muodossa. Emme tietenkään pysty määräämään kehityksen tietä. Varsin luultavaa on, että monissa Länsi-Euroopan maissa vallankumous alkaa hyvin pian, mutta työväenluokan järjestyneenä osana, puolueena me pyrimme ja meidän tulee pyrkiä

saamaan enemmistö Neuvostoissa. Silloin voittomme on varma eikä mikään voima pysty asettamaan minkäänlaista estettä kommunistiselle vallankumoukselle. Muussa tapauksessa voitto ei tule olemaan niinkään helppo eikä muodostu pitkäaikaiseksi. Haluaisin siis esittää hyväksyttäväksi nämä kolme pykälää erikoisen päätöslauselman muodossa.

*Teesit julkaistiin maaliskuun 6 p:nä 1919
„Pravda” lehden 51. n:ossa;
alustus julkaistiin ensi kerran v. 1920
saksan kielellä ja v. 1921 venäjän kielellä
Kommunistisen Internationalen
I kongressin pöytäkirjoja julkaistaessa*

*Julkaistaan: teesit „Pravda” lehden
tekstin mukaan;
alustus pöytäkirjojen venäjänkielisen
laitoksen tekstin mukaan, joka on
tarkistettu vertaamalla
saksankielisen laitoksen tekstiin*

3

PÄÄTÖSLAUSELMA
PORVARILLISTA DEMOKRATIAA JA PROLETARIAATIN
DIKTATUURIA KOSKEVIEN TEESIEN JOHDOSTA

Kyseisten teesien ja eri maiden edustajien selostusten perusteella Kommunistisen Internationalen kongressi julkilausuu, että kaikissa maissa, missä ei ole vielä Neuvostovaltaa, kommunististen puolueiden tärkein tehtävä on siinä, että

1) työväenluokan laajoille joukoille tehdään selväksi, mikä historiallinen merkitys on poliittisena ja historiallisena välttämättömyytenä uudella, proletaarisella demokraatialla, joka tulee pystyttää porvarillisen demokratian ja parlamentarismien tilalle;

2) levitetään ja järjestetään Neuvostoja kaikkien teollisuusalojen työläisten, armeijan sotilaiden ja meriväen keskuudessa sekä maatyöläisten ja talonpoikaisköyhälistön keskuudessa;

3) muodostetaan Neuvostoissa varma kommunistinen enemmistö.

„Pravda“ № 54,
maaliskuun 11 p:nä 1919

Julkaistaan „Pravda“ lehdessä
tekstin mukaan

4

PAÄTTÄJÄISPUHE
KONGRESSIN VIIMEISESSÄ ISTUNNOSSA
MAALISKUUN 6 pnä

Kun meidän onnistui kokoontua kaikista poliisihaitoista ja -vainosta huolimatta ja kun onnistuimme ilman oleellisia erimielisyyksiä tekemään lyhyessä ajassa tärkeitä päätöksiä kaikista nykyisen vallankumouskauden elintärkeistä kysymyksistä, niin tämä on sen ansiota, että koko maailman proletaarijoukot ovat asettaneet joukkoesiintymisillään päiväjärjestykseen nämä kysymykset ja alkaneet ratkoa niitä käytännössä.

Meidän on täytynyt täällä vain kirjata se, mitä joukot ovat jo saavuttaneet vallankumoustaistelussaan.

Ei ainoastaan Itä-Euroopan, vaan myös Länsi-Euroopan maissa, ei ainoastaan voitetuissa, vaan myös voittaneissa maissa, kuten esim. Englannissa, käy yhä laajemmaksi Neuvostoja kannattava liike, ja tämä liike ei ole mitään muuta kuin uuden, proletaarisen demokratian voimaansaattamiseen tähtäävää liikettä, se on mitä merkittävin askel eteenpäin kohti proletariaatin diktatuuria, kohti kommunismin täydellistä voittoa.

Riehkukoon vain koko maailman porvaristo, karkottakoon, heittäköön vankiloihin, vieläpä murhatkoonkin spartakisteja ja bolshevikkeja — siitä ei ole sille enää apua. Sellainen vain valistaa joukkoja, auttaa niitä vapautumaan vanhoista porvarillis-demokraattisista ennakkoluuloista ja karaisee niitä taistelussa. Proletaarisen vallankumouksen voitto on varma kaikkialla maailmassa. Kansainvälisen Neuvostotasavallan perustamisen hetki lähenee. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

*Julkaistu ensi kerran
v. 1920 saksan kielellä
ja v. 1921 venäjän kielellä
Kommunistisen Internationalen
I kongressin pöytäkirjoja julkaistaessa*

*Julkaistaan pöytäkirjojen venäjän-
kielisen tekstin mukaan, joka on
tarkistettu vertaamalla
saksankielisen laitoksen tekstiin*